

דקדוקי קריאה בפרשת אחרי-קדשים, בהפטרה, ובראשון של אמר

א בְּקִרְבָּתָם: הק"ף בקמץ קטן, הר"ש בשווא נח ואין דגש קל בב"ת שלאחריה
ב בְּעֵנָן: העמדה קלה בב"ת להדגיש את הסגול המורה על מיודע
ד כְּתָנֶת-בֶּד קֹדֶשׁ: טעם קדמא על המילה בֶּד, אין לקרוא בטעות 'כתנת בד-קדש'¹
ז וְהַעֲמִיד: העמדה קלה בה"א למנוע הבלעת הגרונית החטופה
י יַעֲמֵד-חֵי: יו"ד ראשונה בקמץ גדול
יב גְּחִלִי-אֵשׁ: געיה בגימ"ל
טז טז מְטִמְאָת ... טִמְאָתָם: בשתי המילים המ"ם בשווא נח ויש להיזהר מהבלעת האל"ף, לא: מְטִימָא וטומאתם
טז כ הַחֵי: טעם סו"פ האריך את תנועת הח"ת מפתח לקמץ לכן הה"א מנוקדת בסגול
טז כה עליית שני
טז כו וְהַמְשִׁיחַ: געיה בה"א והמ"ם בשווא נע, אין לחוש לספרים אשר ניקדו שם חטף פתח שאינו אלא להורות על הנעת השווא
טז כז בְּעֵשׂוֹר: העמדה קלה בב"ת להדגשת הסגול המורה על מיודע.
הָאֲזָרְחָ: בזקף קטן, ולא גדול. בְּתוֹכָם: כ"ף ראשונה בשווא נע ולא בחטף כפי שמופיע בחלק מהדפוסים
יז ח עליית שלישי
יז ג יִשְׁחָט... יִשְׁחָט: החי"ת בפתח
יז ד וְאֶל-פֶּתַח: על פי רוב מוטעם בגרש
יז יב לֹא-תֵאכְל דָּם: טעם נסוג אחור לתו"ו. לֹא-יֵאכְל דָּם: טעם נסוג אחור ליו"ד
יז יג בְּעֵפָר: העמדה קלה בב"ת להדגשת הסגול המורה על מיודע²

יח ב אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם: טעם טפחא בתיבת אֲנִי

יח ה וְחֵי: וי"ו קמוצה³

יח ז לֹא תִגְלֶה ... לֹא תִגְלֶה: כאשר המילה מוטעמת באתנח הלמ"ד בצירי, וכאשר היא בטיפחא (טרחא) הלמ"ד בסגול

יח כ שְׂכָבְתָּךְ: הכ"ף בקמץ קטן וכן הוא בהמשך פס' כג. לְטִמְאָה-בָּה: הטי"ת בקמץ קטן, התיבה מוטעמת בטעם סו"פ בלבד

יח כא לְהַעֲבִיר: העמדה קלה בה"א למנוע הבלעת העי"ן החטופה

יח כב עליית רביעי

יח כג לְרִבְעָה: כאן הה"א במפיק. בקדושים כ טז ללא מפיק.

תָּבֵל: המילה כולה בסגול⁴, הקורא בצירי או במלרע משנה משמעות

יח כד אֶל-תִּטְמְאוּ: העמדה קלה בתו"ו מפני הגעיה שם, יש להיזהר בקריאתה בחיריק (משקל סביל בנין התפעל) ולא בשווא (משקל פעיל)

יט ט וְבִקְצָרְכֶם: געיה בוא"ו והב"ת בשווא נח

יט י לְעֵנִי: העמדה קלה בלמ"ד להדגשת הסגול המסמל מיודע

יט יד עליית חמישי

וִירָאתָ מֵאֱלֹהֶיךָ: דגש חזק במ"ם⁵

יט טו תִּהְדָּר: הה"א בשווא נח ודגש קל בדל"ת

יט יט כָּלֵאִים: הלמ"ד בשווא נח והאלף קמוצה לא כְּלָיִים⁶

יט כ וְהִפְדָּה: הה"א בקמץ קטן. חִפְּשָׁה: ש"ן ימנית

יט כח וְשָׂרֵט: ש"ן שמאלית

יט לא לְטִמְאָה: הטי"ת בקמץ קטן, המ"ם בשווא נח כך שהאל"ף תישמע, לא לְטָמָה (ובמבטא ספרדי: לא לטומה)

¹ טעות נפוצה שמקורה ברצון הבלתי מודע מצד הקורא 'לאזן' את מספר ההברות משני צדי היחידה, הכוונה היא שהקורא על פי הטעות מקבל 3 הברות מצד ימין (אם נספור את השווא הנע כהברה לצורך העניין) ו-3 הברות משמאל כאשר הנכון הוא 4 מימין ו-2 משמאל.
² כן צריך לנקד בברכת כיסוי הדם, לגורסים מילה זו בברכה.
³ רבים נכשלים בציטוט הפסוק וקוראים וי"ו בשווא.
⁴ נוסף לסימן המסורה 'הארץ מתחת' כלומר כשהטעם למטה הוא במשמע ארץ, יש סימן אחר של ר"א בחור שני פסוקים במשלי: ו טז

שש-הנה שְׁנָא ה' כלומר תָּבֵל בניקוד סגול בעל שש נקודות תחת האותיות הוא תועבה שה' שונא; ל כד אֲרַבְּעָה הֵם קִטְנֵי-אֶרֶץ המילה תבל כשהיא בצירי יש לה ארבע נקודות תחת האותיות היא במשמע של ארץ.
⁵ יוצא מהכלל, אתי מרחיק מדגיש רק בהברה מוטעמת
⁶ בשני המקומות האחרים בפסוק האלף פתוחה, וכמובן גם שם להיזהר מהבלעת האל"ף.

יט לג עליית ששי

יט לה ובמשורה: ש"ן שמאלית

יט לו מאזני צדק: טעם נסוג אחור למ"ם. איפת

צדק: טעם נסוג אחור לאל"ף

כ ג וא"י: בגרשיים ולא ברביע כפי שמופיע בחלק ניכר

מהדפוסים. טמא: טי"ת פתוחה ודגש חזק במ"ם, זאת

צורת הפועל ולא שם תואר

כ ד העלם יעלימו: העי"ן בשווא נח בשתי התיבות

כ ו ואל-הידענים: הדל"ת בשווא נע בגלל הדגש

כ ח עליית שביעי

כ יב תבל: המילה כולה בסגול ובמלעיל, הקורא בצירי

משנה משמעות

כ טז לרבעה: כאן אין מפיק בה"א

כ יז והיא-תראה: התיבות מוקפות וכך יש לקרוא⁷

כ יח הערה: העמדה קלה בה"א למנוע הבלעת העי"ן

החטופה

כ כה מפטיר

כ כו והייתם לי: טעם נסוג אחור ליו"ד, הה"א, על אף

הקושי, בשווא נח ואחריה יו"ד מנוקדת בחיריק

הפסרת אחרי עמוס ט:

ז כשיים: השי"ן בחירק חסר והיו"ד אחריו בחירק מלא,

יש לקרוא: כושי-יים, דין דומה

לגבי ופלישתיים בהמשך הפסוק

ט והנעוטי: הוא"ו בפתח והטעמה מלעיל, כן הוא

במדויקים. בקורן ודומיו, הטעם בתיו"ו – ואינו נכון!

י כל חטאי עמי: טעם טפחא בתיבת כל

יא הנפלת: הפ"א בסגול⁸ למרות האתנח!

יב עשה זאת: טעם נסוג אחור לעי"ן

יד נשמות: ש"ן פתוחה ודגש חזק במ"ם, מלשון שממה

ולא רבים של נשמה

ראשון של אמור:

ב לשארו: להיזהר מהבלעת האל"ף. לא לשרו! עם זאת

השי"ן בשווא נח

ג ולאחתו: כאן הוי"ו בשווא והלמ"ד פתוחה⁹, העמדה

קלה בלמ"ד למנוע הבלעת האל"ף החטופה

ד לא יטמא בעל בעמיו: מוטעם מרכא-טפחא, מונח-

אתנחתא, אין לקרוא 'לא-יטמא בעל, בעמיו'. להחלו:

הטעמה כפולה: מאיילא בה"א וסו"פ בלמ"ד

ו והיו קדש: טעם נסוג אחור לה"א

ז שני במנחת שבת

מאשה: יש להקפיד על קריאת המפיק להבדילו

מה'אשה', ללא מפיק, המוזכרת כמה תיבות לפני כן

י על-ראשו | שמן: יש כאן מונח לגרמיה¹⁰

יג שלישי במנחת שבת

אשה בבתוליה: הבי"ת הראשונה רפה¹¹

⁷ בקורן ואחרים מוטעם והיא תראה ואינו מדויק.

⁸ ולמרות ההרגל וצריך לתקן בשיר ובברכת המזון של סוכות

⁹ בפרשת נזיר במדבר ו ז: ולאחתו ויו"ו שרוקה ולמ"ד בשווא נח

¹⁰ עפי" ספר "טעמי המקרא" מאת הרב ברויאר, עמ' 66.

¹¹ על אף שהיה מקום לחשוב שיש כאן דין צבותות (שתי אותיות בגד"כפת בראש מילה ומאותו מוצא (לא כל צירוף!) כשלפניו תיבה המסתיימת בהברה פתוחה ומוטעמת בטעם מחבר, כגון 'ותתפשהו בבגדו' או 'ואכבדה בפרעה'. אך דין זה מתקיים רק כאשר הראשונה מבין השתיים מנוקדת בשווא נע וכאן הבי"ת מנוקדת בחירק. יש ספרים שהשתבשו בזה.